سی سخت

عکس: حسن غفاری

کیارنگ علایی
نویسنده و عکاس

گر بدین سان زیست باید پاک
من چه ناپاکم اگر
ننشانم از ایمان خود چون کوه
یادگاری جاودانه
بر ترازِ بی‌بقای خاک.

زلزله سی سخت و بار مصیبت بر دوش هموطنانمان در غرب کشور موجی از احساسات، همدلی و مشارکت را در سایه آگاهی‌رسانی جمعی ایجاد کرد. کلید اصلی این اطلاع‌رسانی و جلب مشارکت، ارائه دقیق اطلاعات و جزئیاتی بود که عکس‌های مستند و خبری بر دوش داشتند. شاید در میان هزاران عکس که روزانه به چشم و ذهن ما مخابره می‌شود، رسالت عکس مستند، امری خودبه‌خودی به نظر آید، اما در واقع این نوع عکاسی، در شرایط بحرانی و مصیبت‌های انسانی نظیر آنچه بر «سی سخت» می‌رود، دقیقا در جایگاه راستین خود قرار می‌گیرد.

درست است که تکرار عکس‌ها و تلنبار شدن آن‌ها در نظام متورم در این دوره از زندگی، حساسیت و اهمیت آن‌ها را به عنوان رسانه‌ای منحصر به فرد کاهش داده و چشم‌های ما به عکس‌ها عادت کرده است و نظام پرتکرار آن در انواع مکان‌ها و پلت‌فرم‌ها، آن را به کالایی در دسترس و همه جایی تبدیل کرده است که گویی نفاست قبل را ندارد، اما هیچ چیز مثل عکاسی نمی‌تواند اسناد ش را در موجزترین شکل ممکن و در قالبی همیشه انتزاعی برای آیندگان به جا بگذارد تا بهترین ابزار برای برداشت مطالعاتی و همراهی عکاسی برای پیوند با علوم تجربی و گوشزد کردن تغییرات و نیازهای جامعه انسانی و در یک کلمه «اصلاح‌طلبی» باشد.

مستندگرایی پاچند مولفه اصلی شناخته می‌شود. «ساختار تاریخی»، «دلسوزی نسبت به تاریخ» و «بی واسطه گری»، سه مولفه اصلی این نوع عکاسی‌اند که خاصیت بی واسطه گری از آن ابزاری معتمد و صادق می‌سازد.

انگار ما را به او ان پیدایش عکاسی ارجاع می دهد و روح آن دوره را زنده می‌کند. به این‌ها اضافه کنید بی‌طرفی عکاس در برابر واقعه، گواهی و شهادت بر وضع موجود در صحنه، احساس دین و تعهد به وضعیتی مشخص از زیستن آدم‌ها در دوره‌ای خاص را که تنوع رویکرد مستندگرایانه را شامل می‌شود. امری که در عکس‌های فراوان این روزها از «سی سخت» مظلوم، به ویژه عکس‌های «حسن غفاری»، استاد پیشکسوت عکاسی که همواره در این سال‌ها در نقشی تمام فرهنگی حضور داشته است، به چشم می‌خورد. او زمانی در کسوت معلم، جایی در نقش مشاور و حامی برای عکاسان جوان، گاهی بر مسند مدیریت اجرایی و ورای همه این‌ها، در نقش یک عکاس زبردست و هوشیار که درباره احوال سرزمینش دغدغه دارد، ظاهر شده است.

گوش به زنگ بودن عکاس برای حضور در وضعیت‌های بحرانی و مصیبت‌های ناگهانی جامعه انسانی، خصیصه مهم یک عکاس مستندنگار اجتماعی است تا حس خیرخواهی در برابر اما کن را در مخاطب برانگیزد. ثبت بی واسطه تغییرات زندگی، معماری و شرایط زیست معاصر برای ایجاد آرمان گرایی و جلب توجه مخاطبان دردمند که درباره احوال هم‌وطنانشان، فصل مشترک دارند، از ویژگی‌های کار «حسن غفاری» است.

عکاسی او با غیر نمادین کردن امر زیستی، به ثبت هویت اقلیمی مشغول است. اگر مهجوریت‌ها و مظلومیت‌های عکاسی مستندگرایانه اجتماعی و عکاسی خبری را به این‌ها اضافه کنیم -که همواره کمترین میزان توجه، کمترین دستمزد و کمترین اقتصاد فروش را در فضای هنری کشور ما به خود دیده‌اند- آن‌گاه اصرار و پافشاری «حسن غفاری» به عنوان یکی از پرچم‌داران این عکاسی در ایران، ستودنی و تامل برانگیز می‌نماید.

اعتقاد و ایمانی راسخ نیاز است تا در سایه سار این همه کمبود و هجران، عکاس به موجودیت حقیقی آدم‌ها توجه کند، به آن‌ها نزدیک شود، سرمای استخوان سوز روزگار را تجربه کند، با آدم‌های عکس‌هایش زندگی کند و آن‌گاه به زمان عکاسی و به زمان انتخاب وارائه، فارغ از همه تعلقات ذهنی، اغراق و پیوندهای حسی اش با آدم‌ها، به نمایش راستین وضعیت بپردازد و وجه خودبیانگرانه این رویکرد را که سوار بر تفکرات عکاس و زیبایی شناسی عکاسی است، متمایز کند.

زین قند پارسی

علیرضا حیدری | مدرس و ویراستار

پرسش

«نگارش صحیح «خانه‌ی‌مان» و موارد مشابه چگونه است؟
خانه‌یِ‌مان؟
خانه‌یمان؟
خانه‌مان؟
یا...»

پاسخ

اگر پس از کلمه‌هایی قرار گیرند که به «ه» بیان حرکت (خانه) یا مصوت «o» و «i» و «ey» ختم شوند، به صورت (ام، ات، اش، مان، تان، شان) نوشته می‌شوند:
خانه‌مان
رادیوتان
بارانی‌ات

#زین_قند_پارسی

تاریخ‌نگار

۱۲ اسفند ۱۳۶۳

آغاز حمله عراق به شهرها در جریان جنگ تحمیلی

با فرارسیدن فصل زمستان و احتمال اجرای عملیات جمهوری اسلامی که در منطقه جنوب در موقعیت مناسب فصلی انجام می‌گرفت، زمزمه‌های تازه‌ای درباره احتمال گسترش حملات عراق به نفتکش‌ها و حمله به شهرها و اماکن غیرنظامی آغاز شد. عراق در آبان ۱۳۶۳ به طور رسمی اعلام کرد که اماکن غیرنظامی ایران را هدف حمله قرار خواهد داد. این تهدید که بعدها تحقق یافت، در عین حال که به منزله تشدید فشار بر ایران و در نتیجه، گسترش دامنه جنگ بود، نشان دهنده ناکامی راهبرد عراق در مراحل پیشین نیز بود، بنابراین اگر قصد عراق از ایجاد زیرساخت تولید گازهای شیمیایی، مقابله با حضور گسترده نیروهای داوطلب بود و حمله به نفتکش‌ها برای محروم کردن ایران از درآمد ارزی صورت می‌گرفت، حمله به اماکن غیرنظامی، با ایجاد زیرساخت موشکی و افزایش حملات هوایی، با هدف فشار روانی اجتماعی مستقیم بر مردم و غیرمستقیم بر مسئولان و تصمیم گیرندگان برای فراهم‌سازی زمینه‌های پایان جنگ بود. در پی انفجار اولین راکت‌ها و پیماهای عراقی در تهران که پیش‌بینی ناپذیر بود و نگرانی‌های بسیاری را به وجود آورد، برخی تحلیلگران هدف عراق از این اقدام را، وادار ساختن ایران برای دست زدن به یک حمله زمینی زود رس ذکر کردند. در جریان جنگ شهرها، خسارات فراوانی به اماکن غیرنظامی وارد آمد و تعداد زیادی از هموطنانمان به شهادت رسیدند. علی رغم این خسارت‌ها با تلاش رزمندگان میهن‌مان این هدف شوم رژیم بعث عراق نیز با شکست مواجه شد.

حدیث روز

بهترین مومن شخص قانع است، بدترین آن شخص طمع کار.

رسول اکرم(ص)

رطوبت هوا ۲۰٪ ۱° ↓ ۱۵° ↑
صبح ۷ ظهر ۱۰
عصر ۱۴ شب ۷

اذان ظهر ۱۱:۴۳:۳۷ | نیمه شب شرعی ۲۳:۰۱:۳۹
غروب آفتاب ۱۷:۲۷:۰۴ | اذان صبح فردا ۰۴:۳۴:۵۵
اذان مغرب ۱۷:۴۵:۲۳ | طلوع آفتاب فردا ۰۵:۵۸:۴۸

روزنامه شهر امید و زندگی
SHAHRARANEWS.IR
۱۲ ۱۲ ۹۹
سه‌شنبه ۳
۳۶ صفحه؛ ۲۰ صفحه + ۴ صفحه ورزشی
۱۶ صفحه شهرآرا محله + ۴ صفحه لینک
شماره ۳۳۳۶ | ۱۰۰۰ تومان
میثاق‌نامه اخلاق حرفه‌ای

روزنامه فرهنگی- اجتماعی- اطلاع رسانی
صاحب امتیاز: شهرداری مشهد
مدیر مسئول و سردبیر: سید هادی فیاضی
نشانی: میدان شهدا، نبش دانشگاه ۱
دفتر مرکزی: ۵ - ۳۷۲۸۸۸۸۱
نمابر: ۳۷۲۳۸۳۱۰
روابط عمومی: ۳۷۲۴۳۱۱۰
شماره پیامک: ۳۰۰۰۷۲۸۹
چاپ: شهر چاپ خراسان

جنگ‌های فضایی در راه است؟

درباره رقابت‌های چین، روسیه و آمریکا در خارج مدار زمین

عاطفه همایونی | مترجم

ترجمان

با فرود کاوشگر ناسا با نام «استقامت» (Perseverancerover) بر روی مریخ، حالا ایالات‌متحده آمریکا تنها کشوری است که توانسته با موفقیت روی سیاره سرخ فرود بیاید، این در حالی است که فضاپیماهای چین و امارات متحده عربی نیز اخیرا وارد مدار مریخ شده‌اند. پس از پایان جنگ سرد، در ۵۰ سال گذشته رقابت‌های فضایی به اوج خود رسیده است و دولت‌ها و مشاغل خصوصی برنامه‌های فضایی جاه‌طلبانه‌ای را آغاز کرده‌اند. اما سوال این است که ایالات‌متحده تا چه زمانی می‌تواند رهبر اکتشافات فضایی باقی بماند؟ در آخرین پادکست مجله «نیویورکر»، آدام من، نویسنده بخش فیزیک و کاوش‌های فضایی، در این باره توضیح می‌دهد: در طول تاریخ کاوش‌های فضایی، روبات‌هایی که قصد فرود بر مریخ را داشته‌اند، با حوادث زیادی مواجه شده‌اند. ناسا تنها سازمانی است که توانسته است ۵ فرود موفقیت‌آمیز بر مریخ داشته باشد. کشور روسیه در دو تلاش ناموفق سعی کرد به مریخ بنشیند. بریتانیا هم از این رقابت‌ها غافل نماند و کاوشگر خود را به سطح مریخ رساند، اما پس از فرود این کاوشگر، از کار افتاد و بی فایده ماند. البته پیش از فرود کاوشگر «استقامت» نیز بسیاری از متخصصان معتقد بودند که احتمال فرود موفق این کاوشگر فقط ۳۰ تا ۵۰ درصد است، با این حال این کاوشگر توانست با موفقیت بر مریخ فرود آید و تجهیزات و دوربین‌های بسیار پیشرفته را به این سیاره برساند. اما آنچه این کاوشگر ناسا را از کاوشگرهای قبلی متمایز می‌کند، توانایی آن در نمونه‌برداری از عمق سیاره مریخ است. این نمونه‌ها احتمالا تا ۵ یا ۱۰ سال دیگر به زمین می‌رسند، با این حال تصور اینکه فرود موفق «استقامت»، انسان‌ها را به زندگی در مریخ نزدیک‌تر کرده است، اغراق شده به نظر می‌رسد. این فرضیات با ادعای ایلان ماسک، مدیرعامل «اسپیس ایکس»، تقویت شده است. او می‌گوید تا سال ۲۰۲۴ یک فضانورد را به مریخ خواهد فرستاد. البته ماسک عادت دارد در مورد تعیین زمان عملی شدن پروژه‌هایش، خوش‌بینانه فکر کند. فرستادن انسان‌ها به مریخ یک اقدام بسیار بزرگ، پیچیده و هزینه‌بر است. موضوع فقط به فضاپیماها ختم نمی‌شود؛ باید زندگی انسان‌ها را در مریخ شبیه‌سازی کرد، فضانوردان را از لحاظ روانی آماده کرد و از همه مهم‌تر باید این حقیقت را پذیرفت که این کاری است که انسان‌ها تا به حال انجام نداده‌اند، بنابراین باید همه شرایط را در نظر گرفت و این واقعا زمان‌بر خواهد بود. با این اوصاف بعید به نظر می‌رسد که «اسپیس ایکس» به تنهایی از پس آن برآید. اگر قرار باشد در سال‌های آینده چنین اتفاقی رخ دهد، احتمالا ناسا و شرکت‌های فضایی دیگر دنیا در آن دخیل خواهند بود و شرکت‌های دخیل، شاید همگی آمریکایی نباشند.

آژانس‌های فضایی چینی در سال‌های گذشته به اهدافی رسیده‌اند که پیش از آن فقط ناسا قادر به انجام آن بوده است. کاوش‌های چینی‌ها در دورترین نقاط ماه که پیش از این هرگز کشف نشده بودند، بسیار شگفت‌آور است. هم اکنون شرکت‌های فضایی چینی، رهبری ناسا و در واقع رهبری کشور آمریکا در حوزه کاوش‌های فضایی را به چالش کشیده‌اند. در این بین، متخصصان فضایی آمریکا با همتایان خود در چین در ارتباط نیستند، بنابراین آمریکایی‌ها دقیقا نمی‌دانند که برنامه‌های فضایی چین چیست و به کجا خواهد رسید. شاید از منظر سیاسی این ارتباط نداشتن به صورت یک فضای رقابتی دریافت شود، اما در بین متخصصان این حوزه، خبری از حس رقابت‌جویی با چینی‌ها دیده نمی‌شود.

موضوع دیگری که شاید موفقیت‌های فضایی را به رقابتی سیاسی تبدیل کند، مربوط به ماهواره‌ها و حوزه‌های اطلاعاتی است. در زمان دولت دونالد ترامپ، رئیس جمهور سابق آمریکا، بخشی به نام «نیروهای فضایی» به فهرست نیروهای ارتش آمریکا اضافه شد که در آن زمان، بسیاری آن را از دیگر سیاست‌های مضحک و قلدرمآبانه ترامپ به حساب آوردند، با این حال هنگامی که جو بایدن، رئیس جمهور جدید آمریکا، بر سر کار آمد، برای لغو این بخش اقدامی نکرد و تصمیم به حفظ آن گرفت. این موضوع پیش از این نیز از منظر اطلاعاتی برای آمریکا بسیار اهمیت داشت، زیرا روسیه و چین نیز ماهواره‌های اطلاعاتی خود را در مدار زمین مستقر کرده بودند، با این حال مسئولیت رسیدگی به آن، مربوط به بخشی از نیروهای هوایی ارتش بود، اما ترامپ این بخش را مجزا کرد، بنابراین ممکن است با وجود ماهواره‌هایی که بر قدرت دارندگانشان بر روی زمین تأثیر می‌گذارند، فضا نیز به میدان جنگی تبدیل شود. ما انسان‌ها که همیشه بهشت را جایی در آسمان‌ها تصور کرده‌ایم، تمایلمان برای فتح فضا کاهش پیدا نخواهد کرد، اما باید امیدوار باشیم که بازی‌های سیاسی زمین به این فضایی که برای بسیاری از ما نقطه امید و آرزوها یمان بوده است، کشیده نشود. ما با لحظه‌ای نگاه کردن به پهنای آسمان از دغدغه‌های زمینی خود فارغ می‌شویم و اگر رقابت‌ها و درگیری‌ها به آن ورطه نیز نفوذ کند، تنها دلگرمی ما از بین خواهد رفت.

منبع: نیویورکر

نگاه هشتم

رسم جوانمرد قصاب و روش ما

غلامرضا بنی‌اسدی

هر کسی نمی‌تواند شهید بشود. این گزاره‌ای است که با همه ایمانم می‌نویسم. باید آن قدر بزرگ بشود فرد که بتواند جامه شهادت را پر کند. باید به شأنی برسد که شایستگی این مقام را پیدا کند. در همین زندگی هم باید چنین کند. خلق الساعه نیست شهادت؛ هر چند اهل معرفت را روزی می‌شود که راه صدساله را به شبی بپیمایند اما حتما باید بپیمایند و برسند، چنان که «شهید عبدالحسین کیانی» رسید.

او با جوانمردی قدم برمی‌داشت و دست می‌گرفت از افراد و جلو می‌آمد تا به این مقام برسد. رفتارش طوری بود که مردم او را «جوانمرد قصاب» می‌خواندند. او برای اینکه فردی از گناه قمار، دست بشوید، از جیب هزینه می‌کرد. برای اینکه غرور پدری نزد فرزندانش ترک برندارد، از جیب هزینه می‌کرد. برای اینکه کسی حسرت به دل نماند، از جیب هزینه می‌کرد. حسابی در اختیار نداشت اما اختیار «جیب» و دست و دل خود را داشت و گشاده‌دستانه، هزینه می‌کرد.

با خود و خانه‌اش اما به حساب و کتاب بود؛ دقیق دقیق. نه در خرج کردِ بلکه وقتی نوبت به توزیع کالایی می‌رسید که باید به دست مردم می‌رسید؛ مثل آن روز که گوشت یخ‌زده می‌آورد، خانمش گفت که از گوشت‌ها برای خودمان کنار بگذار و بیاور. عبدالحسین گفت: «یکی از بچه‌ها را بفرست، بیاید توی صف بماند تا مثل بقیه مردم به او گوشت بدهم.» بله، او که از جیب خود برای مردم خرج می‌کرد، حاضر نبود از آنچه برای توزیع عمومی در اختیارش گذاشته بودند، حتی به اندازه «ایستادن در صف» به خانواده خود تخفیف دهد.

چنین بود که شایسته شهادت شد. ما اما با این سلوک، چند سال نوری فاصله داریم؟ مسئولان ما چقدر فاصله دارند؟ رابطه‌شان با عیال و آقازاده‌ها به همین شیوه است؟ کیانی‌ها بال بودند برای زندگی مردم تا بال یافتند برای پرواز، حال آنکه برخی از ما و مسئولان، باری هستیم بر دوش مردم. کجاست فرصت پرواز؟

کارتون شهر

فیروزه مظفری

میوه، سبزیجات، گوشت، ماهی و ...خوراکی‌هایی هستند که علیه کرونا مبارزه می‌کنند.

کیوسک

لاکروا

«در بحران [کرونا] به جوانان کمک کنیم» تیتر نخست «لاکروا» به مشکلات و آسیب‌های دانشجویان در دوران کرونا اشاره می‌کند. این روزنامه فرانسوی در این مطلب به این آسیب‌ها پرداخته و نوشته است: «روزنامه لاکروا با [موسسه خیریه] فونداسیون فرانس که به لطف کمک‌های مالی، برنامه‌های کمک به دانشجویان مشکل‌دار را تامین می‌کند در ارتباط است»

تایمز

چند ماهی از وضعیت بحرانی اروپا می‌گذرد و این کشورها به ویژه بریتانیا همچنان برای کنترل کووید۱۹ در تلاش هستند. در این راستا «تایمز» در خصوص آخرین وضعیت انگلستان نوشته است: «بیش از ۲۰ میلیون نفر واکسینه شده‌اند، اما گونه جهش یافته برزیلی تازه وارد بریتانیا شده است».

مجله عصر شهرآرا هجده شصت

برای خواندن مجله عصر شهرآرا کد را اسکن کنید